

РЕШЕНИЕ

№ 1

гр. Т., 03.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – Т. в публично заседание на осемнадесети декември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ТАТЯНА Д. ДАСКАЛОВА

Членове: МИЛЕН ИВ. СТОЙЧЕВ
БОРЯНА СТ. ПЕТРОВА

при участието на секретаря АНАТОЛИЯ Д. А.
като разгледа докладваното от МИЛЕН ИВ. СТОЙЧЕВ Въззивно гражданско дело № 20233500500270 по описа за 2023 година

Производството е по чл.258 от ГПК.

Постъпила е въззивна жалба от ищеца Д. С. Б. от гр.Т. против решение №507/13.10.2023г., постановено по гр.д.№651/2023г. на Районен съд-Т., с което е отхвърлен предявеният от нея срещу ответниците В. Ц. С. и Л. Т. А., двамата от гр.Т. искове по чл.422, ал.1 от ГПК във вр.с чл.240 от ЗЗД за установяване на вземане в размер на 5 121.68 лв. по договор за заем от 25.07.2022г. за обща сума от 5 621.68 лв. и вземане за обезщетение за забава по чл.86, ал.1 от ЗЗД в размер на 211.98 лв. за периода 10.11.2022г.-07.04.2023г., за които е издадена заповед за незабавно изпълнение по чл.410 от ГПК №216/11.04.2023г. по ч.гр.д.№453/2023г. на РС-Т., като на ответниците са присъдени направените по делото разноси в размер на 450 лв.С доводи за нарушения на процесуалния и материалния закон, както и за необоснованост, въззивницата моли за отмяна на решението и за уважаване на предявените установителни искове.

С писмен отговор по реда и в срока по 263, ал.1 от ГПК ответниците оспорват основателността на въззивната жалба и молят за потвърждаване на

решението.

След проверка по реда на чл.269-271 от ГПК, въззивният съд констатира следното:

Решението е **валидно и допустимо**.

Въззивната жалба е **допустима, но неоснователна**.

Предявените иски по чл.422, ал.1 от ГПК във вр.с чл.240 от ЗЗД за установяване на вземане в размер на 5 121.68 лв. по договор за заем от 25.07.2022г. за обща сума от 5 621.68 лв. и вземане за обезщетение за забава по чл.86, ал.1 от ЗЗД в размер на 211.98 лв. за периода 10.11.2022г.-07.04.2023г., за които е издадена заповед за незабавно изпълнение по чл.410 от ГПК №216/11.04.2023г. по ч.гр.д.№453/2023г. на РС-Т., са обосновани с обстоятелствата, че по силата на писмен договор от 25.07.2022г., ищцата предоставила в заем на ответниците сумата 5 621.68 лв., подлежаща на връщане на равни месечни вноски по 250 лв. до окончателното плащане, но до настоящия момент задължението е изпълнено само за сума в размер на 500 лв.

С писмен отговор по чл.131, ал.1 от ГПК ответниците оспорват иска с възражение за нищожност на договора, тъй като не са получавали заемната сума, евентуално-за неговата унищожаемост, поради грешка.

След преценка на събраните по делото доказателства, въззивният съд прие за установено следното:

Съгласно представения писмен договор от 25.07.2022г., ищцата предоставила в заем на ответниците сумата 5 621.68 лв., подлежаща на връщане на равни месечни вноски по 250 лв. до окончателното плащане, но до настоящия момент е удостоверено изпълнение на задължението само за сума в размер на 500 лв. Съгласно обясненията на ищцата по реда на чл.176, ал.1 от ГПК пред въззивния съд, от 01.07.2018г. до края на м.юли 2022г. страните са се намирали в наемни правоотношения, по което ответниците са били задължени със сумата 5 621.68 лв. за наем, ток и вода, което задължение трансформирали в заем с договора от 25.07.2022г., поради което следва да се прецени дали е новация по смисъла на чл.107 от ЗЗД, въз основа на която валидно да е възникнало задължение по договора за заем за връщане на посочената сума, която реално не е предавана във фактическата власт на ответниците.

Целта на новацията е погасяване на предишно правоотношение, чрез създаване на ново правоотношение, като освен наличност на съществуващ стар дълг, поемане на ново задължение на мястото на старото, разлика между старото и новото задължение и дееспособност на страните, тъй като отказът от старото задължение представлява разпореждане с материално субективно право, то основен елемент от фактическия състав на сделката и предпоставка за нейната валидност е намерението за новиране, което не може да се предполага, а следва да е ясно изразено в договора за новация, като отказът от старото задължение и поемането на новото следва да е изрично посочено.

В конкретния случай, видно от писмения договор от 25.07.2022г., в съдържанието на същия липсва каквато и да е воля на кредитора за отказ от правото му на вземане по договора за наем и след като страните не са демонстрирали по категоричен и несъмнен начин намерението си за новиране, чрез погасяване на старото задължение, то новацията не е произвела действие. С оглед на тези доводи, за ответниците не е възникнало задължение по договора за заем, предвид и липсата на реално предадена заемна сума, поради което претeciите по чл.240 и чл.86 от ЗЗД са неоснователни, обуславящо потвърждаване на обжалваното решение на първоинстанционния съд, на осн.чл.271, ал.1 от ГПК, като на въззиваемите страни се присъдят направените във въззивната инстанция разноски в размер на 400 лв.

Въз основа на изложените съображения, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение №507/13.10.2023г., постановено по гр.д. №651/2023г. по описа на Районен съд-Т., **на осн.чл.271, ал.1 от ГПК.**

ОСЪЖДА ищеца Д. С. Б. от гр.Т., ЕГН:***** да заплати на ответниците В. Ц. С., ЕГН:***** и Л. Т. А., ЕГН:*****, двамата от гр.Т. направените по делото във въззивната инстанция разноски в размер на 400 лв.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Върховния касационен съд в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____